

Än ett rapp man måste ut,
 Köpa hem en bulla
 Ät de små. — Men nu är slut
 Jemnvigten, och fulla
 Struffla gubbar, pojkar och;
 Slagsmål hörs i mången flok,
 Och i rännsten, som en stock,
 Ses en kämpe rulla.

Nu man rustar sig till fart
 Hemåt rasseliga;
 Qvinnorna de klä' sig snart,
 Ta farväl och niga;
 Sämre det för gubben går:
 Nu med möda rak han står;
 Brunte wips en klatsch nu får,
 Rör på benen wiga.

Men i brämvinshettan far
 Rör för kringt på pifken;
 Han för länge glömt sig qwar
 Utmed krögars-disken.
 Här blef nu en farlig lek;
 Hustrun satt så tyst och blek;
 Sift hon bad — men han blott skrek:
 Jag tar på mej risken!

Brunte snart uti fullt sten
 Kärran uppåt wänder;
 Gubben bryter af sitt ben:
 Det till warning ländler.
 Marknads-färder är' wäl bra,
 Blott man kan förnustet ha
 I behåll, och för sig ta
 Så man ej blir bränder!

Enköpung, hos E. D. Jurlander, 1854.

Ny och treflig

Marknads-Wisa.

Kan sjungas som Bellmans Wisa: "Eolen
 glimmar blank och trind," &c.

Kors! hwad bråk och buller hörs
 Uti hela staden!
 Genom alla tullar förs
 Wäden, långa raden!
 Hwad är nu på färde då?
 Jo, i dag skall markna'n stå:
 Köp nu hästskor, sëm också,
 Och förglöm ej spaden.

Hwad är flockan? Ell'swa snart;
 Kors hwad folket blås!
 Handeln i sin bästa fart;
 Hwad här trängs och blås!
 Undan, bonde! fort, ge rum!
 Nej sa'n! — bonden är ej dum;
 Han ej makar sig en tum:
 Höfligt plats bör sökas.

Torget fylls i söder, norr,
 Utaf stånd i rader.
 "Pappa, köp en fingerbör!"
 Glickan ber sin fader;
 Utaf silfwer, det förstås;
 Brun får guld-halsked med lås;
 Herrn, att smörja se'n sitt krås
 Skyndar bort så gläder.

E. 1854.

Medan Herrn på Schweizeri't
 Swäljer några klunkar,
 Wandrar frun än hit, än dit,
 Mellan kar och bunkar;
 Ambrar wäljer hon ett par:
 "Hör, hwad tar ni, låra far?" —
 Nie daler. — Nej, jag spar. —
 Widare hon lunkar.

Hör, det lackar i en korg:
 "Mor, hwad kostar hönan?"
 Intet svar. Se nu sin sorg
 Dränker hon med bönan;
 Kaffe sinns här i parti
 Med blå-mjölk och sirap i:
 Kort, ta hit en kopp! — Ska' bli! —
 Riktigt ska' jag lönan.

Hwad är der för stöj och gräl
 Utmed Dalkarls-borden?
 Jo, en slust der kniswar stjal;
 Dalkarl'n genast smorde'n;
 Waktén, nitist i sin sort,
 Kommer, gör processen kort,
 Hörer straxt god' junkern bort,
 Som ser ned mot jorden.

Ah! se Tolsmans=Lisa der
 Med sin Per ses wandra;
 Ak, de ha hwarann så kär',
 Det får man ej klandra.
 Nå, min sann, nu bar det af
 Till en guldsmed — ring han gaf
 Denne, sade: "först i graf
 Skiljs wi från hwarandra!"

Dol han handlar åt sin wän
 Med gull-röda permar,
 Schal med roser, mössa se'n,
 Röst med wida ärmor;

Än en hacka har han qwar;
 Ej stort lönt att den han spar,
 Lisa in på källarn drar,
 Disken han sig närmar.

Men med stor förlägenhet
 Hör sig sjelf han mumlar;
 Namn och sort han icke wet,
 Sällan fint han rumlar;
 Dock hans minne står sig ut;
 Porterwin hon får till slut;
 Sjelf han står med torrre trut,
 Med liquidén sumlar.

Kommen ut igen han ser
 Högt upp wid ett fönster,
 Hur' en tafla hänger ner
 Med Konstmakarns mönster;
 Lisa lystna blickar för
 Dit hon gällt sig bjudas hör
 Af en utklädd narr, som gör
 Prof på sina löuster.

"Kära Belle, förs så grann!
 Får jag wackert be dej:
 Om du har ännu en slant,
 Så följ genast me' mej."
 Per, som wet hur kassan står,
 Rinner sig i hast — och rå'r:
 "Litt' ej dit, ty snart det går
 Att man kan förse sej."

Hör en stund uti qvarter
 Går nu en och annan,
 Och med matsäck sig förser;
 Fram ställ's kaffepannan
 Hör qwinnsollen; men en tår
 Utin flaskan gubben får;
 Innan qväll'n, så wißt jag spar,
 Stryker hela kammaren!